

Beszédes István

[Önarckép]

Valamiféle gátszakadás
nyomán ágaznak szét az utcák,
törik meg a lakott fényt eleddig
láthatatlan üvegépületek.

Olvadó, folyton megfolyó
képmásod kísér a kirakatokon,
akárha maga volnál a terjedő foncsor,
zúduló, fényes iszap, s feladatod
a zsúfolt utcaképben idegen mázzal,
azonossággal vonni be mindent.

Tükröződés művelője, amit teremtettél,
képedet veri vissza itt minden külön mosoly,
magányos csüggedés, és eltakarja
a lehetséges indítékokat.

Feladatod ebben a sokszereplős
tragédiában felidézni a meggyilkolt
király szellemét, miközben vonulsz valamely
előre meghatározott irányban,
tulajdonképpen úszol az utcát két oldalt
határoló üvegtáblák között, hideg
falai mentén a gigantikus akváriumnak,
amelyet kívül is víz tart, hártyák mögé zárt,
belső megvilágítású tengerek.

S a felület alatti hangok?

BESZÉDES ISTVÁN (1961) költő, drámaíró, szerkesztő.

A szerző a vers megírása idején a Nemzeti Kulturális Alap alkotói támogatásában részesült.

Mintha egy nagy,
folyamatosan áramló önarcképben
hallanád meg algás üveghez koccanni
a cápa fogát, vagy a befőtt-idő végső óráihoz
ütődni puhán a lomha, kifakult,
repedt gyümölcsöket, akárha
nagyban, a mindenórás robbanás
előtt, bolygók taszigálnák
tehetetlen egymást.

Ki tudja, mi a tükröződés,
s mi az üveg fél tükre mögül
szivárgó látvány,
mi csak elme szülte kép...?

...legfelül
a megsárgult jegesmedve
az örök tél elkásásodó eszményének
billegő jégtábláin halad.

